

TAPOLCZAI LAPOK

EZELŐTT TAPOLCZA ÉS VIDÉKE.

FELELŐS SZERKESZTŐ: SZIGETHY ÖDÖN. KIADÓ ÉS TULAJDONOS: LÖWY B.

M. N. MUSEUM KÖNYVTÁRA
Hírlapkönyvtári
Rövidéknapló
1916/186. sz.

Előfizetési ár: Egész évre 10 K., félévre 5 K.,
negyedévre 2 korona 50 fillér.

Megjelenik minden vasárnap.

Hirdetések árszabály szerint.
Nyílt-tér sora 1 korona.

Az Olvasóhoz!

Im a huszonötödik éve szólunk már e helyen az olvasóhoz. Huszonötödször köszöntjük e helyen az új esztendő, a boldog ujesztendőt. De vajjon csakugyan boldogabb, szebb, jobb lesz-e az új esztendő, mint volt az ó-év?! Nagy titok a holnap; senki sem tudhatja, hogy mit rejteget számunkra.

Új élet, új reménység esztendeje köszöntött ránk. Új munkakedvvel és a régi meggyőződéssel lépünk az új esztendő mesgyéjére, hogy a küzdelem és a gyász után a megértés, a jobb élet ideje következik.

A kötelességteljesítés nyugodt öntudatával zártuk az esztendőt s a becsület átérésével fordulunk az új esztendő küszöbén olvasóinkhoz.

Lapunk azt hirdeti az új esztendőben is, amit hirdetett a múltban: a szeretetet, a megértést; a minden embert megillető jog és kenyér öröme, jósága hajlékok derüje, az előremenés vágya és lehetősége forrassa egy táborba, ezt az országot, a mi kis vidékünket városunkat.

Tapolcza és a vidékünk kulturális, közgazdasági és közművelődési érdekeit akarjuk ápolni, munkálni és ha a körülmények úgy kívánják irányítani a jövőben is.

Ehhez a mindnyájunk érdekét szolgáló munkánkhoz kérjük Olvasóink támogatását, mert bizony e sulyos időben kétszeresen sulyos a mi helyzetünk. Azokhoz fordulunk, akik értékelik lapunk munkájának jelentőségét és felismerik e vidék és e város huszonöt évi fejlődésében annak ténykedését.

Kérjük olvasóinkat, hiveinket, hogy az új évben is a régi szeretettel legyenek hozzánk. Minél többen vannak velünk, minél többen állanak mellénk: munkásságunk annál eredményesebb, hathatósabb lesz. A háboru ideje alatt még erősebbnek kell lennie a szülőföldünk szeretetének, mely a béke idején annyira összekötött bennünket.

Lapunk előfizetési ára:

Egy évre . . . . . K 10.—
Fél évre . . . . . K 5.—
Negyed évre . . . . . K 2-50

1915.

Ki pusztul el közülünk, ki marad életben? Ki hal hősi halált a lövészárkokban, ki a harmezök véráztatta dombjain? Ki hal meg mi közülünk, kik itthon vagyunk? Ki marad életben? Ki éli át a holnapot: az ezerkilencszáztizenötöt? ki tudná megmondani?

Az ezerkilencszáztizennégy elbucsuzott. Tegnapról mára örökség gyanánt csak egy piros kérdőjel maradt, melyre száz milliók néznek: a vérfolyamok utolsó cseppje mikor tűnik el a szenvedések nagy vizeiben s mikor szökken buzakalász a futóárkok földjein? A megszokott s megunt kívánságból forró imádság lett s az emberiségnek az a része, mely a föld felületén a műveltség varázsosán gyönyörű alkotásait hintette el, zsolozsmának mondja el, epedő, lázbeteg imának az ujesztendő három harangszavát. A csontjaink között gyötrelmes láz bujdosik s legyünk oltárok előtt térdelők, vagy istentagadó pogányok, ma egyformán imádkozunk; oh, az imának is megjönnek a maga hívogató, parancsoló órái. Betegen, reszketve ébredünk s az ólmos égre tekintünk. Csodát nem várunk a magas egekből, csak kegyelmet és biztatást, boldog új esztendőt, melynek végső napja győzelemmel végződik. Majd az egész világ ellenünk e pillanatban. Magunkra vagyunk hagyva, csak német és török szövetségesünk kardja támogat bennünket; észak, dél, nyugat és kelet ellenünk esküdött s mégis úgy érezzük, boldog új esztendő virrad reánk. A harcerekre gondolunk, hol az emberiségnek a vizözön óta legnagyobb szerencsétlensége zajlik le, a milliókra, kiket odaküldtünk, az egész évszázadra való tragédiákra, mik a vérmezőkön ma egy nap alatt tornyosulnak össze, a tüzek borzalmas pompájára, mely fényessé teszi a városok palotáit, a falvak kis házait, a kék tengereket s a kék levegő-egyet, a léghajókból eső nyilakra és szakadó bombákra, az ágyuk és gépfegyverek rombolásaira, a százezer életre, mely friss dombok alatt aluszik s a Végzet halálos szárnycsapásai nyomán kelő viharokban keressük ma, új esztendő első napjain, a mi igazságunkat. A szívünk vadul dobog s azokra a fiatal és öreg harcosokra gondolunk. Ezekre a hazátlan milliókra gondolunk, németekre, magyarokra s osztrákokra, kiknek ma nincs hazájuk s messze idegenben védik meg az elhagyott három haza határait, békéjét, állami rendjét, ősi szervezeteiket s ősi földjeiket, elhagyott otthonaikat, — meg a földön-

futó népekre, melyeket a háboru véres ekéje kivetett földjeiből s hontalan, hazátlan országjáróvá tett. Miért kellett mindennek történnie. Miért áll husz millió katona fegyverben s miért gyilkolja egymást puskatustól léghajóig a technika minden gyilkoló szerszámmal, hogy a kultúra töméntelen pompás alkotása miért van romokban, miért pusztult el milliónyi műkincs, miért marad aratatlan millió hektár föld?

A végzetes, nagy miértre az ezerkilencszáztizennégy megadja a feleletet. Történetíró sem kell hozzá, hogy a feleletet kikutassuk. A felelet: az emberiség megunta a történelmi nyugalmat, ereiben új népvándorlások lázai szaladgálnak, a történelmet csináló nemzetek elégedetlenek határaikkal. Lihegő rablók állanak körül bennünket, Kain éhezik Ábel örökségére. Mi pedig hatalmas szövetségesünkkel állunk közöttük s védjük a világ fönmaradását.

Mi érezzük igazságunkat s ez nem utolsó fegyver ma sem, a technika ördögös gyilkoló szerszámai között sem Végtelen erő mozzanását érezzük magunkban, az itt élend vagy haldokell himnuszának delejes erejét. Tudjuk, itt életről vagy halálról van szó. Tudják fiaink, kik ott fenn ezért élnek s ezért haldokálnak, és apáink, kik gondolatban leborulnak Észak csöndes sirjain. S ebben a nagy, csodálatosan nemes és csudásan bátor, halálmegvető érzésben köszöntjük az új esztendőt. Meg kell törnie minden idegen villámnak határvédőink erején. S az 1915. a béke esztendeje lesz! Áldásos, nyugalmas békének meghozója! Romlás jön a gazokra, átok és nyomor, de mireánk sugaras áldás köszönt. Ezért harcolunk minden halálokat megvetve s ezért maradunk fenn minden áldást megérdemelve.

A balatoni vasut menetrendjének megváltoztatása ügyében a vidék érdekeltsége a M. kir. Államvasutak zágrábi üzletvezetőségéhez kérvénnyel fordult, melyben hivatkozással a december hó 15-én a balatonmenti vasutvonalon beállott és a vidékre éppen nem kedvező menetrendváltásra, kéri, hogy az elmaradt vonatok helyett egy helyi forgalmu személyvonatot Tapolczától kiindulólág Révfülöp állomásig a nyári időszakban közlekedett 1113 számú vonat menetrendjébe bevezetni és forgalomba tartani sziveskedjék. — Hisszük, hogy a megindokolt kérvényt az üzletvezetőség Tapolcza és vidéke közönségének érkeében figyelembe veszi és a kért vonatot beállítja.

Egy nap a kötözőhelyen.

A tapolczai kórházban ápolt *Ligeti Jenő* balatonfüredi tanító írta e cikket, melyet szívesen hozunk.

O... városkában tanyáztunk már két nap óta. A harmadik napon délután 5 órakor kaptuk a parancsot, hogy vonuljunk északkeleti irányban S... faluig, hol nagy ütközet folyik. Nyomban készülődni kezdünk. Összesomagoltuk a kötszereket s ládába raktuk. Azután meggyújtottuk lámpáinkat, vezetőnk kiadta a parancsokat, a kocsik előálltak.

Zimankós, hideg, téli est volt, mikor megindultunk. Óriási pelyhekben hullott a hó s a kegyetlen, metsző szél arcunkba csapta a fákról lehulló éles zuzmarákat. A süppedős, mély homokban csak lassan mehettünk előre. Majd minden száz lépésnél elakadtunk. Ostorcsattogás, össze-vissza-kiabálás, káromkodás hallatszott ilyenkor, de mindhiába. Nagynehezen sikerült végre kocsijainkat a homoktengerből kivontatnunk s akkor folytathattuk utunkat. Így ment ez félóránként. Egy helyen egész trénozlop jött velünk szembe. No most aztán várhatunk. Reggel lesz, mire ez a sok kocsi véget ér. Addig talán le is pihenhetünk. Egy pillanat alatt három négy helyen is tüzet raktunk. Lobogott a láng, pattogott a száraz galy s mi pokrócainkat magunkra terítve csakhamar körülültük a tüzeket. Megindult a beszélgetés. Először csendben, majd mind élénkebben. Hazai dolgokról folyt a szó, később pedig előkerültek a háborús epizódok.

— Hej fiúk — sóhajt az egyik — ki hitte volna még félesztendővel ez előtt! Milyen nyugodtan, gond nélkül éltünk akkor otthon!

A beszélő szavait mély csend követi. Mindnyájunk arcán ott ül a sötét felhő, mindnyájunknak lelke ott jár, túl a messze kéklő hegyeken, hol a bánkódó szülő, férjéért aggódó hitves remegéssel gondol a távollevőre.

Mit csinálnak most otthon?!

Csendes árnyak suhannak el mellettünk. Egyikük-másikuk közelebb jön, megáll egy pillanatra s akkor látjuk, hogy sebesült. Halvány arca kísértetiesen fest a lobogó láng mellett, ajkát összeszorítja, hogy fájdalmas nyöszörgését elnyomja.

— Hol sebesült meg öregem? —

A kérdezett felelet helyett megmutatja vastag pólyába bugyolált kezét, melyen keresztülszivárog a piros vér.

Uj alakok jönnek. Egyik botra támaszkodva sántikál, másik fájó karját tapogatja. Itt-ott egy-egy bekötött fejjel is találkozunk. A kis városkába igyeksenek mindannyian, oda, ahonnan mi elindultunk.

— Messze van e még? — Majd mindegyik szembejövőknek ez a kérdése.

— Nincs messze pajtás, egy rövid negyedóra alatt odaér. —

Ez a kis ártatlan füllentés láthatólag új erőt önt a kérdezőbe. Hiszen jól tudjuk mi, hogy a városka még elég messze van, de hát minnek csüggesztenők el szegényt. Szinte jól esik látnunk, amint — fájdalmat felejtve, sebeivel mit sem törődve — ruganyos léptekkel megy tovább. Taplalja a remény, hogy nemsokára fűtött, meleg szobában lesz, fűdött helyiségben, ahol nyugodtan álomra hajthatja fejét s nem zavarja puskák ropogása, golyók süvítése, sbrapnellek, gránátok zugása...

Hajnaltól 4 órakor értünk rendeltetési helyünkre. Ember, állat egyaránt elcsigázva, jól esett volna a pihenés. De hát nem pihenni jöttünk mi ide, óriási munka várt még ma ránk.

A falu tele van tréncokkal, municiószekerekkel. Nagy a sürgős-forgás. Két egészségügyi csapat már megelőzött bennünket s ezek este óta szakadatlanul kötözik a sebesülteket. Sajnos, nem gyógyik a „munkát“. A betegek egyre sűrűbb tömegekben érkeznek. Jajgatásuk az egész falut betölti, hulló, piros vértük megfesti az ut keskeny gyalogjáróit. A hó pedig esik, óriási pelyhekben szakadatlanul...

Nádfedelű, deszkából épült, alacsony kis viskót találtunk, ezt rendeztük be kötöző-

helynek. Mindenekelőtt kiraktuk a butorokat, kicsomagoltuk kötszereinket s 5 perccel később már hatalmas vöröskeresztes zászlót lengettet a szél házunk tetejéről. Ekként elkészülve vártuk a legelső sebesültet. Nem soká váratott magára. Jött bicegve, halál-sápadtan. Ahogy a szobába beért, a vérvesztéségtől elgyengülve összeesett. Konyakot adtunk neki, amitől hamarosan magához jött.

— No mi baj fiam? — kérdi tőle résztvevően az orvos.

— A lábam — nyögi a sebesült s látszik, hogy a beszéd is nehezebb esik. Hamarosan megszabadítjuk a rajta levő ruhától s megnézzük. A lába van átlóve, közvetlen a bokája felett. Levesszük a primitív első kötést, melylyel még valamelyik bajtársa kötözte be. Az orvos nyomban megnézi s megállapítja, hogy a seb robbanó golyótól származik. Új kötést csinálunk, szalmából kényelmes helyet készítünk s lefektetjük a betét. Majd nappal a sebesültszállító kocsik beviszik a városba.

Új beteg érkezik, feje csupa vér, arcát egy gránát iszonyúan eléktelenítette. Bekötözzük ezt is. Azután jön a harmadik... tizedik... s ki tudja még hányadik. Egyiknek keze, másiknak lába van megsebesülve. Az orvosnak mindegyikhez van egypár barátságos, vigasztaló szava. Így megy ez egész napon át. Amikor egyik csoportot elszállítják, újak jönnek helyébe.

Estefelé hordágyon hoznak valakit. Ez már súlyosabb sebesült. A szanitécek lassu, nehéz kes léptekkel hozzák s a szoba közepén óvatosan leteszik a hordágyat. Pelyhedző állu, fiatalelkű honvéd fekszik rajt, a tüdeje van átlóve. Mindnyájan részvettel álljuk körül s visszafojtott lélegzettel várjuk az orvos véleményét. Az orvos, aki épen kötözéssel van elfoglalva, sietve átadja a munka befejezését az egyik orvosnövendéknek s az új jövevényhez megy.

— Hol vagy megsebesülve fiam? — hangzik ajkáról a sablonos kérdés. Azután asztalra fekteti, tüzetesen megvizsgálja, ide-oda forgatja, végül erőltetett mosolylyal szól:

— Nem veszélyes fiam, 4 hét alatt kihevered. —

Hangja azonban meghazudtolja, szemei, melyekkel állhatatosan kerüli a legény tekintetét, mást mondanak. S mintha a legény is megérezte volna az eltitkolt szomorú valóságot, lassu mozdulattal a zsebébe nyúl, erszényt és leveleket huz elő s bágyadt hangon szól:

— Küld... jék... el... anyámnak.

A jelenet hatása alatt majd mindnyájan könyezünk. Egyik-másik sietve hagyja el a szobát s nem akarja, hogy lássák el-érzékenyülését. Csak az orvos nem veszíti el hidegvérét. Latszólág kemény hangon szól a legényre:

— Ne beszélj bolondokat mordizomadt! Négy hét alatt otthon leszel egészségesen s magad is átadhatsz a cók-mókat. Utána négyheti szabadság, akkorra pedig a háborúnak is vége lesz. —

Az ajtó előtt ezalatt már tolonganak az új jövevények. Türelmetlenül topognak s várják a bebocsátást. Végre nyílik az ajtó s beengedjük őket. Egyenként jönnek a szobába s mindegyik valami újabb hírt is hoz. Fontoskodó bőbeszédűséggel kezdi az egyik:

— Nagy tulerőben vannak a muszkák, bajos lesz őket állásaikból kiszorítani. —

— Nem is volt még ennyi sebesült sohase — tödítja a másik.

Alacsony, zömök, nagybajuszu rezorvista lép be. A karja van átlóve.

— Uram, — mondja beszélgetés közben — tizenegy ütközetben harcoltam, de ilyen golyózáporban még nem volt részem. Hiába próbáltunk már háromszor is. sturmot, alig jutottunk tovább husz lépésnél. —

A honvéd mindezeket egykedvűen hallgatja a sarokból. Látszik rajta, hogy szeretne néha-néha valamit közbeszólni, de az orvos megtiltotta a beszédet s feltétlen nyugalmat parancsolt rea. Hallgat tehát s révedező szemekkel tekint az ablak felé. Az ágyuk dörgése pedig szüntelenül hallatszik kívülről...

Kemény munkában telt el az éjszaka is.

Jöttek, mentek a sebesültek, hajnalban azonban mintha szünni kezdett volna a nagy forgalom. A puskaropogás is mind messzebb-ről hallatszott. Mikor az utolsó sebesült is elhagyta szobánkat, csendes álomra hajtuk fejünket, hogy 1—2 órai pihenés után folytathassuk félbenmaradt munkánkat.

Lassan-lassan reggeledni kezd. A felkelő nap kíváncsian kandikál be ablakunkon s megvilágítja az alvókat. Az egyik beteg felébred s vizet kér. Csendes mozgolódás, kezdődik a ki- és bejárás. Lassankint megélnkül a szoba.

Reggel 7 órakor érkezik az első sebesült. Könnyű, szurt sebje van a balcombján. Lihegve jön, arcán az öröm kifejezése. Látszik rajta, hogy sebével mit sem törődik. Mialatt a kazettába nyulok, hogy onnét kötszereket vegyek ki, nagy hűvel beszélni kezd:

— Háromszor próbáltuk őket kípískálni deckungjaikból, de mindig visszavertek bennünket. Hajnalban 5 órakor, az utolsó rohamnál azonban, mégis csak elbántunk velük. Messze az erdő mögé kergettük a muszkákat.

A honvéd, aki ezideig hallgatott, az utolsó szavaknál kifelé fordul, nagy erőlködéssel felül fekhelyén s boldogságtól ragyogó arccal megszólal:

— No híres muszkák, hát mégis csak... —

Nem fejezheti be mondókáját s elakad. Ereje elhagyja, kimerülten hanyatlik vissza fekhelyére, szájából vékony, piros sugárban megindul a vér. Szemeit lassan behunyja s elalszik... A felkelő nap fényes arany sugarai pedig mosolygós derűt varázsolnak halvány arcára.

Lesenczetomaji körjegyzőség.

37—914. sz. hat.

Hirdetmény.

**Lesenczeistvánd község
korcsmája és mészárszéke**
azonnal kiadó.

Bővebbet a községbirónál lehet megtudni.

Lesenczeistvánd, 1914. évi december hó 30-án.

Vöczköndy
körjegyző.

KÖZSEGHAZABÓL.

353. XXXIV. 914.

Hirdetmény.

A képviselőtestület fenti számú határozatából kifolyólag közzétesszük, hogy az úgynevezett „Ispánház“ 1915. január 4-én d. e. 10 órakor nyilvános árverésen a legelőbet igérőnek 1915. április elsejétől kezdődő 3 évi időtartamra berbeadatik, — kiküldési ár 600 korona; kisebb javítások 20 korona erejéig berőt terhelik, semmi féle átalakítási költséget a község nem visel; a berösszeg negyedévenként előre fizetendő; a kórház kertjéhez az udvaron keresztül székért van; ha a községnek ezen épületre és területre szüksége leend, a szerződés a 3 éven belül is felbontható negyedévi felmondással.

Tapolca, 1914. december 29.

Az előljárátság.

Keresek

egy szőlőelómunkás vincellért,

aki a Szentgyörgy-hegy keleti részén fekvő 2483 □-öl területű fiatal oltvány-szőlőm összes munkáját évi készpénzfizetésért elvégezné, ebbeli ajánlatok szóval vagy írásban a tulajdonosnál, **Keszthely, Rákóczi-ut 74. sz. intézendők.**
THURY LÁSZLÓ, ny. m. kir. adótárnok.

Öngyilkos aggastyán. Saly Dávid 76 éves kővágórsi lakos életuntságból a múlt hét folyamán a balatoni vasut egyik vonatja elé vetette magát és a vonat a szerencsétlen ember fejét teljesen széttroncsolta.

Adakozások a Vörös-Kereszt Egyesület tapolczai fiókjának: Scheller Zsigmondné és özv. Mezriczky Imréné urnók gyűjtése Monostorapáti és Hegyesd községekben.

Hegyesd községből: Guttentag Miksáné 3, Rózsa Ignác 2, Horváth Gyula, Stiglicz József, Tasner Joachim, Gyenge Mihály, Perger János (felső), özv. Fater Jánosné, Stumpf Krisztián 1—1 Korona. Gyenge István, Tasner János 60—60, Domonkos József, Tompos Józsefné, Gyenge János, Stark Sándor, Futó Dávid, Adrián Lajos, Heiter Antalné, Farkas Andrásné 40—40 Sal József, Stark István, Sámbar Istvánné, Ekbaner Istvánné, 20—20, Perger Mihályné 14 fillér. özv. Mezriczky Imréné 1 zsák liszt, Kapai Istvánné, Nagy János, Tasner István, Ekbaner János, Gyenge József, Stiglicz Józsefné, Ekbaner József, Kolop János, Nakovics György, Mandli József, Tasner Gyuláné, Tasner Gábor, Ludvig Antal, Ekpár János, Adrián Jánosné, Perger János, Kis Károly, Farkas Józsefné, Városi Vendelné, Jáger Zsigmond, Stumpf Krisztián, Renner István, Tasner János élelmiszerek.

Monostorapáti községből: Scheller Zsigmondné 25, Fekete János 6, Rohonczy Károlyné, Balog Gyula, Horváth János (plébános), 5—5, Vermes Aladárné, Mezriczky Istvánné 4—4, Krausz Vilmosné, Barna Miklósné, Kiss Józsefné, Nagy Sándorné, Szabó Károly (molnár), Fürst Albert, Rompos Jánosné, Kasza Imre 2—2, Bodó Ferencz, Kis Pál, Török Péter, Vajai Gyuláné, Schmidt Sándorné, Nagy Andrásné, Lambert Richárdné, Kajdi István, Pilmon Gézané, Gáspár Rozália, Takács János (alsó), Takács József, Szörös Vendel, Spuler József 1—1 korona, Török Lajos 60, Takács Vendel, Török Jánosné 50—50, Török Á. Józsefné, Kajdi Gyula, Táll Pálné, Barabás Józsefné, Török Viktorné, idős. Nagy Ferencné, Arvai Istvánné Tóth József 40—40, Török P. Zsigmond, Gáspár Vince, Török Istvánné, Török Dezső 30—30, Gyuricza T. Károlyné, özv. Szabó Ferencné, Ruzás Károly, Gyarmati János, Varga Lajosné, Angyán Ágnes, Varga Károly, Sós Török Károly, Török Gyuláné, Mandli Antal, Gulás Károlyné 20—20 fillér. Rengert Andrásné, Gyenge Ádámné, Nagy Gergelyné, Renner Jánosné, Sári Gáborné, Máté Dávidné, Szel Jánosné, Komló Zsuzsanna, Huszár T. Péter, Illés József, Somogyi Ferenc, özv. Szűcs Gáborné, Máté Jánosné, Nagy P. Antal, Kungli Róza, Dezső T. József, Kilinkó József, Bati Józsefné, Szörös István, Kis Török Vince, Tóth Gyuláné, Diósi Mihályné, Magyar Józsefné, Bati Gábor, Bati Lajosné, Kalányos Mária, Török Menyhért, Farkas János, Kövessi Károlyné, Sámbar Jánosné, Szabó József, Kurkó Török István, Nagy Lajosné, Nagy Györgyné, Nagy József, Nagy Ambrusné, Nemeth Istvánné, Gyenge József, Szuper Imre, Rác Máté, Török Á. Gyuláné, Pintér Gergelyné, Tóth Ferencné, Cseh József, Kalányos Józsefné, Szabó Mihályné, özv. Varga Jánosné, Orbán Gyula, Kis Gáspárné, Török Ádám, András Szabó István, Szokoli Lajosné, Nagy Ferencné, Kajdi Antal, Bognár Énokné, (prágai) Szabó Jánosné, Szili János, Kalányos Mihály, Kis Török Vendelné, Tóth Pálné, Erényi Péterné, Kalányos Károlyné, Csényi Györgyné, Tóth Istvánné, özv. Takács Lajosné, Tóth Jánosné, Héra Jánosné, Török Károly, Kasza Imréné, Somogyi Imre, Varga Károly, Bokor Davidné, Kalányos Danielne, Kovács Istvánné, Takács Lajosné, Nagy Andrásné, Mezriczky Istvánné, Barabás György, Bíró János (Kapolcs), Pilmori Gézané, Barna Miklósné, Balog Gyula, Scheller Zsigmondné, Szezemsky Gyula, Kis Dávid, Török Lajos, Fekete Imre, Rompos János, Sötét József, Major Gáborné, Farkas József, Gyuricza Vendel, Rompos István, Rompos Bertalan, új. Takács János, id. Takács János, Csillag Vince, Szabó György, Horváth Dávid, Harta Károlyné, Máté Lajosné, özv. Molnár Sándorné, Kajdi Gyuláné, Gyenge János, Bati Kálmán, Szabó Mária, N. Török János,

Kurkó Török Sándor, Merse Gáspárné, Máté Gyula, Takács István, Horváth Józsefné, Horváth Istvánné, Rompos Gáspár, Szabó Anna, Szörös Márton, Babos Gyula, (tanító) Fodor Albert, Molnár István, Pálfi Mihály, Somogyi József, Kis Gyula, Balaskó Pál, Takács Andrásné, Kis Gábor, Hoffmann Mihály, Magyaróssi József, Horváth Vendel, olajos Török Gergelyné, Török István, Gyenge Imréné, Takács Pál, Böczén Jánosné, Török L. Károlyné, Sulcz N., Molnár Istvánné, Török L. József, Kis József, Szabó Károlyné (Molnár), Nagy János, Nagy Imre, Varga István, Stiglicz Józsefné, Virág Lajos, Szabó Károlyné, Nagy Ferenc szili, Takács András, kocsis Varga János, Rác József, Bati Jánosné, Varga János, Kardos Károlyné, Takács Vendel, csillag Török József, Kis Vendel, özv. Pintér Lőrinczné, König Mihályné, Györi Ambrus, Gyenge Istvánné, Török Á. Márton, Merse Ferenc, Máté Ignác, Török Elek, élelmiszerek és ruhaneműk.

Nemesgulács községből élelmiszereket adakoztak: Beke Lajosné, Bertalan Imréné, Szalai Ignác, Pálos Ilonka, Csizmadia Ignác, Pető Károlyné, Pető Mihályné, Sárvariné, Holczerné, Péntekné, Sági Péterné, Tólos Istvánné, Török Mihályné, Gelencsér Józsefné, Markos Imréné, Kovács Ignác, Sárközi Miklósné, Szalai Sándorné, Kenyeres Jánosné, Lutár Gyuláné, Lutár Józsefné, Takács Liza, Vég Péterné, Horváth Jánosné, Pap Józsefné, Bíró Jánosné, Kondor Józsefné, Pákai Lajosné, Eöry Béláné, Csígyó F., Eöri Dénesné, Farkas Istvánné, Tóth Ignác, Csekő, Kálmán Istvánné.

A kegyes adományokért és gyűjtő urnók buzgósaért hálás köszönetét fejezi ki a Vörös Kereszt Egyesület tapolczai fiókjának Elnöksége

NYILTTÉR.

Nagyméltóságú id. gróf Esterházy Pál ur együletünk emberbaráti céljaira hozzánk juttatott 1000 korona kegyes adományaért hálás köszönetet mondunk.

Tapolca, 1914. december 31-én.

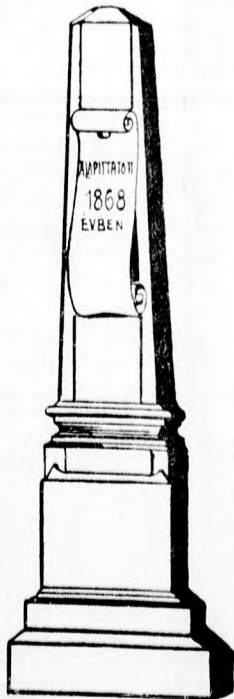
A Vörös-Kereszt Egylet
tapolczai fiókjának
Elnöksége.

Minden jó barátomnak, jó ismerősömnek és mindannak akit illet, — boldogabb új évet kívánok.

Horváth Jenő főjegyző.

Boltberendezés

mérleggel együtt, bevonulás miatt azonnal **olcsón eladó.** Sümegi-ut 5. szám.

KRAUSZ ALBERT FIA

KŐIPARTELEPE

Esterházy-utca 2. szám. PÁPA Jókai-utca 102. szám.

Telefon 95. szám.

Dus választéku sirkő-
raktár bel- és külföldi
:: kőfajtákból.

Nagy malomkő-raktár,
legjobb minőségű
francia és tót kövekből.

Gyári raktár malom-
berendezési cikkekből.

Készít sirboltokat,
épületi munkákat,
keresztelő-medencéket,
urasztalát,
kataszteri és határ-
köveket legolcsóbb

::: áron. :::

A tapolczai kir. járásbíróóság mint telek-
könyvi hatóság.

6895. tlkv. 1914. szám.

Árverési hirdetmény-kivonat.

A Tapolczai Takarékpénztár rt. és a csatlakozott herceg Esterházi badacsonytomaji uradalma végrehajthatóknak Wolf Gyula és társai végrehajtási szervenők ellen indított végrehajtási ügyében a telekkönyvi hatóság utóajánlatra az újabb árverést 1938 K 05 f és egyéb tőkekövetelés és járuléka behajtása végett a tapolczai kir. járásbíróóság területén levő Hegymagas községben fekvő, s a hegymagasi 185. szjtjkben Wolf Lajos, Wolf Gyula, Wolf Lina f. dr. Varjas Gáborné, dr. Wolf Géza és Wolf Kálmán nevében álló 842. hrszámú szentgyörgyhegyi pincés szőlőre 2255 kor. kikiáltási árban elrendelte.

Az árverést 1915. évi február hó 3. napján délelőtt 9 órakor Hegymagas község házánál fogják megtartani.

Az árverés alá kerülő ingatlan a kikiáltási árnál alacsonyabb áron nem adható el.

Az árverelni szándékozók kötelesek bánatpénzzel a kikiáltási ár 10%-át készpénzben, vagy az 1881: LX. t. c. 42. § ában meghatározott árfolyammal számított óvadék-képes értékpapírosban a kiküldöttnek letenni, hogy a bánatpénznek előleges bírói letétbe helyezésétől kiállított letéti elismervényt a kiküldöttnek átadni és az árverési feltételeket aláírni (1881: LX. t. c. 147., 150., 170. §§.; 1908: XL. t. c. 21. §.)

Az aki az ingatlanért a kikiáltási árnál magasabb ígéretet tett, ha többet ígérni senki sem akar, köteles nyomban a kikiáltási ár százaléka szerint megállapított bánatpénzt az általa ígért ár ugyanannyi százalékáig kiegyesíteni (1908: XLI. 25. §.)

Tapolca, 1914. évi december hó 23. napján.

Tseppen sk., kir. járásbíró.

A kiadmány hitelül:

Ján, kir. telekkönyvvezető.

Vincelléri állást keres

Németh Bálint 30 éves nős vincellér.
Címe: Badacsonylábdihegy.

Üzlethelyiség

április elsejére, esetleg azonnal kiadó.
Bővebbet özv. Csöndes Józsefné.

TA

Előfizetési ár: Egész évi
negyedévre 2

A háboru és a

A magyar gazdák denképen megérde-
figyelemreájuk ter-
voltak a gyűlések
mert beigazolták,
sadalmi tevékenység
szüntette meg. A me-
védelem semmi k
nem szünetelhet a
mert hiszen a me-
együttal az ország
jelent. Jelentősek
más szempontból
igazolták azt, hogy
elem alapján vé-
háboru teljes nyu-
őszinte bizakodás-
várható eredménye
felé. Pedig hát a le-
ebben a háboruban
kell hozni, a bizak-
hogy azzal karöltve
menő hazafias ál-
körülmény pedig m-
gál az ország minc-

Az említett gyű-
beigazolást nyert az
érdekvédelemre, m-
most is szüksége va-
közönségnek. A ha-
elhatározások és a
tokban tartott inté-
Háboru idején a k-
vezetőséget óriási h-
fel, szinte lehetetlen
dolgok is ne történj-
az általános mező-
A lázas sietség és k-
nagyon könnyű dol-
seket általánossá k-
dig ez a dolog az
lenne. Ilyenkor k-
tiltakozó és kérő
gazdasági érdekkép-
kor kell nyíltan
illetékes köröknek
mezőgazdasági ér-
magának a hadvise-
ott, ahol némi hibá-
intézkedések törté-
lásra van szükség-
lás épen magának
leginkább használ-
Ma ugyis kül-
hivatkozni a m-
ségre. S számítva a
ban épen a föld-
legtöbbet, jobbról,
azt hangoztatják, h-
döntő befolyással
magyar termőföld
gendő táplálékot s
küzdő katonáinkna-
szág népének. Tis-